

ONUR
TOPLUMSAL TARİH VE KÜLTÜR
VAKFI

D.G.D.

DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEĞİ

KURULUŞ

BİLDİRİSİ

ARTIYANLAR,

DGD kuruldu. Bu kuruluş bildirisiyle, DGD'nin kuruluş nedenlerini, gençlik meselesini ve genel olarak yurt ve dünya olaylarının bakiş tarzını, amaçlarını, örgütlenme ilkelerini ve mücadelesinde bağlı olacağı bazı politik-ideolojik ilkeleri ortaya koyacağız.

A-GENÇLİK OLARAK GENÇLİK MESELESİ

20. yüzyılın son çeyreğine girdiğimiz şu yıllarda dünyamız çeşitli karışıklıklara sahne oluyor. Dünya halkları, her geçen gün, içinde yaşadıkları dayanılmaz şartlara, baskıya, zulme, sömürüye karşı mücadeleye daha büyük bir kararlılıkla ve daha kararlı bir biçimde atılıyorlar. Dünya halkları gerici boyunduruğu parçalamak, dayanılmaz yaşam şartlarını değiştirmek, zulm, sömürü ve gerici baskıyı mezarına gömmek için mücadeleye ediyorlar. Bu yandan dünya halkları devrim için mücadele ederlerken, diğer yandan gerici güçlerin devrimci mücadelesini bastırmak, kısalan ömrünü biraz daha uzatmak için umutsuzca çırpınıyor. Bu mücadele toplumsal hayatın bütün alanlarında cereyan ediyor. Ekonomik, politik, ideolojik, askeri alanlarda kıyasıya bir mücadele veriliyor. Devrim ve karşı-devrim, bu mücadeleyi kazanmada maddi ve moral, tüm güçlerini seferber ediyorlar. Dünya devrim cephesinin başını, dünya işçi sınıfının öncü siyasi örgütleri, yani işçi sınıfı partileri, dünya gericiliğin başını ise emperyalistler ve sosyal emperyalistler özellikle Amerikan ve Sovyet Sosyal Emperyalistleri çekiyorlar. İşte bu güçler, toplumda yer alan çeşitli güçleri kendi saflarına çekmek yolunda amansız bir savaş veriyorlar. Toplumun önemli bir bölümünü oluşturan gençliğin'de devrim ve karşı-devrim arasındaki çatışmanın konusu olması tabiidir. Gençlik yığınının kim kazanacaktır; devrim mi, yoksa karşı-devrim mi? İşte bütün mesele burada yatmaktadır. Gençlik meselesini ele alırken, sorunu bu iki temel mesele, yani devrimci mücadele ile gençlik meselesi ve gençlik mücadelesi arasındaki ilişkiler bakımından ele alacağız.

Her şeyden önce, gençlik kavramından ne anladığımızı ortaya koyalım. Gençlik, insan hayatının, belirli yaş dönemleri ve bu dönemin biyolojik özellikleriyle sınırlanmış bir bölümdür. Dolayısıyla, geniş anlamıyla gençlik kavramı bu çağda bulunan tüm toplum mensuplarını içine alır. Bu tanımla ortaya koyduğu gibi gençlik ayrı bir sınıf değildir. Çünkü sınıflar, varlıkları tarihi dönemlerle (Bu dönemler üretim biçimleriyle belirlenir) sınırlanmış üretimde benzer rol oynayan ve birbirleriyle aynı ilişkiler içinde olan insan kümeleridir. Açıkça görüldüğü gibi, gençliğin varlığı tarihi dönemlerle sınırlanmış değildir, ayrıca kendi içine üretimde farklı roller oynayan ve birbirleriyle farklı ilişkiler içinde bulunan kişileri de alır. Biz, bu gerçeği dikkate alarak gençliği önce halk gençliği ve halkın düşmanı sınıflara mensup olan gençlik diye ikiye ayıracağız ve halk gençliğinin meseleleriyle mücadelesi üzerinde duracağız.

Halk kavramı, bir devrimci aşamada, devrimden menfaati olan sınıf ve tabakaların tümünü ifade eder. Halk gençliği kavramı da, halk sınıf ve tabakaları içinde yer alan gençlik kesimini ifade eder, bu kavramın içine, emperyalizme, komprador kapitalizme, faşizme ve feodalizme karşı Demokratik Halk Devrimi aşamasında olduğumuz günümüzde, işçi sınıfına, yarı-proletaryaya, küçük burjuvaziye, ve orta burjuvazinin sol kanadına mensup gençler girer. Halkın düşmanı sınıflara mensup gençler ise komprador burjuvaziye, toprak ağaları sınıfına ve orta burjuvazinin sağ kanadına mensup olan veya bu sınıflara hizmet eden gençlerdir. Bundan sonra özel olarak belirtilmedikçe yazılan da geçen gençlik kavramını halk gençliği kavramı yerine kullanacağız.

Gençlik, bir sınıf değildir ama gençlik meselesi bir sınıf meselesidir.

Gençlik gerici güçler tarafından açlığa, sefalete, işsizliğe ve toplumsal çürümeye mahkum edilmiştir. Emperyalistlere, komprador patronlara ve toprak ağalarının düzeni gençliğin hayatını çekilmez hale getirmiş, geleceğini karanlıklar içinde bırakmıştır. Ona sömürü baskı ve zulüm dışında bir şey vermemiş onu kendi gerici amaçlarını gerçekleştirmede uysal bir alet, bir sömürü malzemesi olarak görmüştür. Bundan şu sonuç çıkar; gençlik meselesi, ezilen, sömürülen, geleceği karartılan, zulüm ve baskıya uğrayan halk gençliğinin, kendisini ezen, sömüren, baskı ve zulme uğratan gerici güçlere karşı mücadelesidir. Gençlik, meselesi, özellikleri olan bir sınıf meselesidir. Bu özellikler, onun içinde bulunduğu özel varoluş koşullarından, yani yaşama koşullarından doğmaktadır, bu yüzden onun yaşama koşulları benzer kaldığı sürece mücadelesi devam edecektir. Bu mücadelenin sebebini, biyolojik etkenlere bağlayan, bunu gelip geçici bir şey, bir "moda" olduğunu söyleyen, veya gençlik meselesini nesiller arası çatışma ile açıklayan burjuva "bilim adamları", meselelerin özünü gizlemek ve gerçekleri çarpıtmak isteyen gerici sınıfların menfaatlerini dile getirmektedirler. Bunlara göre genç nesil ile yaşlı nesiller arası

sında bir sorun vardır. Gençler yeni değerlere, yeni yaşama tarzına kısaca yaşamada, yeni bir dünya görüşü ve davranış biçimine sahiptirler. İşte çatışma buradan doğmaktadır. Bütün bu görüşler, toplumda yer alan düşünce ve davranış biçimlerinin, özü itibarıyla bir sınıfa ait olduğunu gözden gizleme, çatışmanın sınıflar arasında bir çatışma olduğunu gözden kaçırma amacını gütmektedir. Gençlik meselesi, düzenin tabiatından doğan bir meseledir ve gençlik mücadelesi, son çözümlemede gerici düzenin yerine, devrimci bir düzen kurulması için verilen bir sınıf mücadelesidir.

İşte bütün bu sebepler, gençlik mücadelesini, halkımızın devrimci mücadelesine kopmaz bağlarla bağlan olduğunu, onun bir parçası olduğunu göstermektedir.

B-EKİMLERİN MUCADELESİ İLE GENÇLİK MUCADELESİ ARASINDAKİ İLİŞKİLER:

Halkın mücadelesini kavrayabilmek için daha önce kısaca değindiğimiz Halk ve Halkın düşmanları kavramına tekrar dönelim. Halk kavramı, bir devrimci aşamada devrimden menfaati olan devrim saflarında yer alması gereken sınıf ve tabakaların tümünü ifade eder deniriz. Halkın düşmanları ise tarihi bakımdan zamani doldurmuş, toplumsal gelişmeyi frenleyen, bu gelişmenin engeli haline gelmiş sınıf ve tabakaları içine alır. Genel olarak halkın menfaati kurulu düzenin değişmesinden, gericilerin ise muhafazasından yanadır. Ülkemizde halkın ve onun düşmanlarının kinler olduğunu kısaca inceleyelim.

Bunu inceleyebilmek için önce Türkiye'nin nasıl bir ülke olduğunu araştırarak
Ülkemiz nasıl bir ülkedir, ne yönde bir değişmeye ihtiyaç duymaktayız, toplumsal gelişme-
ye taraftar olanlar ve engel olanlar kimlerdir? İşte bütün mesele bu sorunun cevabında
yatmaktadır. Türkiye'miz emperyalist kampta yer alan yarı-sömürge ve yarı-bağımlı bir
ülkedir. Ülkesinin yarı-bağımlı ve yarı-sömürge olduğunu görmek için fazla dikkatli ol-
maya lüzum yoktur. Türkiye Cumhuriyeti hükümetlerinin dış politikası ABD ve AET (özel-
likle ABD) emperyalistlerinin politikasının bir uzantısından başka bir şey değildir.
Ülkemiz, siyasi, askeri, ekonomik alanlarda yüzlerce anlaşma ile emperyalistlere bağlanmış,
peşkeş çekilmiştir. Emperyalistlerin saldırgan askeri ittifakları içinde yer alan Tür-
kiye, ordusuna bu güçlerin emrine vermiştir. Hatta Kore'de bağımsızlık ve kurtuluş için
savaşan Kore halkının üzerine sürülen emperyalist kuvvetlerin bir bölümü Türkiye'den
sağlanmıştır. Birleşmiş Milletler de ve uluslararası politikada, genellikle emperya-
listlerin uysal bir izleyicisi niteliği korunmuştur. Ülkemiz hükümetlerinin isteği dis-
şanda kullanılabilen üslerin ağır ve tek yanlı yükünü yükler getiren ikili anlaşmalar-
nın donanma, teçhizat, silah ve cephane bakımından emperyalistlere bağlı bulunan bir or-
dunun varlığı askeri bağımlılığın derecesini göstermektedir. Ülkemizin durumu, ekonomik
bakımdan daha farklı değildir. Ülkemiz emekçilerinin alan teri bir avuç işbirlikçisi
vasıtasıyla emperyalistler tarafından sömürülmekte, ham maddelerimiz ve diğer zenginlik
kaynaklarımız yağmalanmakta gasbedilmektedir. Emperyalistler borçlandırma, ticaret, patent
ve reyallit hakları gibi yollarla insafsızca bir soygun yürütmektedirler. Ülkemiz ekono-
misi emperyalistlerin menfaatlerine göre şekillenmiştir. Tüketim yöneltik, montajcı ka-
rekterde bir hafif sanayi geliştirmiştir. Bağımsız ve güçlü bir sanayinin gelişmesine
izin verilmemiştir. Bu bağımlılık o derece ileridir ki, emperyalistlerin yüz çevirmesi
durumunda, kurulan fabrikaların çoğunun kapısına kilit vurulması kaçınılmazdır. Kültürel
alanda da durum farklı değildir. Emperyalizmin seks, gangaster ve piyango kültürü, kültü-
rel hayata gangasını vurmıştır. Geri, yoz, sapık ve çürümüş bir toplum yaratmanın bütün
maddi ve manevi şartları emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından yaratılmakta halk
çeşitli yollarla yozlaştırılmaya, sapıtılmaya, uyuşturılmaya çalışılmaktadır.

Öte yandan, emperyalistler ve işbirlikçileri hakimiyetlerini korumanın, ülkenin geri bırakılmasıyla olan ilişkisini görmüşler, toplumdaki en gerici sınıf ve tabakalarla ittifak kurmuşlardır. Batıda kapitalizmin gelişme çağında feodalizme karşı mücadele eden genç, güçlü ve devrimci burjuvazinin yerini, emperyalist dönemde sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde, korkak, cılız, varlığını emperyalistlere bağlanmış gerici bir burjuvazi almıştır. Komprador burjuvazi, bir yandan emperyalistlerle sömürü ortaklığı ve kader birliği yaparken, öbür yandan feodalizmle uzlaşmış, onun varlığını korumasına ses çıkar-mamış, onunla halka karşı bir ittifak kurmuştur. Ancak komprador karakterde de olsa ka-pitalizmin varlığı pazarların ortaya çıkmasına gerektirir. İşte bu yüzden, emperyalist-pitalizmin varlığı pazarların ortaya çıkmasına gerektirir. İşte bu yüzden, emperyalist-ler ve komprador burjuvazi, ağırlık sisteminin temellerine dokunmadan, onu kısmi bir de-ğişikliğe uğratmışlar, feodal ilişkilerde kısmi bir çözülmeye yol açmışlardır. Eski-sinden farklı nitelikte olan yeni üretim ilişkileri, feodalizmden kapitalizme geçiş dönemine denk düşen yarı feodal üretim ilişkileridir. Öte yandan, emperyalist ve komprador burju-vazi siyasi, ekonomik ve ideolojik alanlarda feodalizmi desteklemişler, onu tasfiye et-mek bir yana ayakta kalmasına yardımcı olmuşlardır. Bu sebeple, toprak ağalığı, tefecilik, tefeci-tüccarlık, şeyhlik, dedelik gibi feodal ve yarı-feodal kurumlar varlıklarına ö-memli ölçüde korumalar, toplumsal gelişmeye karşı koymada komprador burjuvazi ve em-peryalistlerle birlik kurmuşlardır.

Germeciler, diğer ulus ve milliyetlere karşıda iğrenç bir sömürü ve zulüm politikası uygulamaktadırlar. Ham maddelerin ve pazarların mutlak hakimi olmak; ezilen ulus ve milliyetlerin menbûs emekçileri rakipsiz olarak sömürmek bu baskının ana nedenidir. Ezilen ulus ve milliyetlerin hakları ellerinden alınmış, ezilen ulusun en tabii hakkı olan kendi kaderlerini tayin hakkı gaspedilmiştir.

Ezilen ulus ve milliyetlere mensup olanlar-özellikle emekçiler-ikinci sınıf insan mermesi görünmekte,her yerde horlanıp ezilmektedirler.Ezilen ulus ve milliyetlere mensup emekçiler,hakim ulusun gerici sınıflarının ulusal baskısının yanında,kendi ulusunun mensup sömürücü sınıflarla da,hakim ulusun sömürücüleriyle birlikte insafsızca sömürülmekte ve sınıfsal baskı altında tutulmaktadır.

Komprador burjuvazi toprak ağaları gerici ittifakı,azgın sömürü ve baskılarına karşı gelişen halkın mücadelesini bastırmada,halka taviz vermeye yetecek ekonomik güce ve siyasi olgunluğa sahip değildirler.Onların hakimiyetlerini devam ettirmeleri bu sınıfların en gerici,en göven kesimlerinin açık kanlı diktatörlüğünü yürütmesiyle mümkün olmaktadır.Gericiler halkın en basit ekonomik ve siyasi mücadelesini dahi kanlı baskıyla boğmaya çalışmakta,halka azgınca saldırmaktadırlar.Hatta komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının bu en gerici kesiminin kendi safları içinde yer alan liberal kesime dahi tahammülü yoktur.Kısacası ülkemizde siyasi iktidara faşistler hakimdir ve ülkemizde siyasi düzen,demokrasiden uzak bir biçime sahiptir.Bu biçim faşizmdir.Yani,halkımızın eli kanlı düşmanıdır.Darağaçlarından işkence tezgahlarına,çindanlardan "Yalı mechu"cinayetlere,kırılan grevlerden,kursunlanan köylülere kadar her yerde onun damgası basılıdır.Ahlaksızlık,kültür ve bilim düşmanlığı,işkence,cinayet,halk düşmanlığı onun karakteridir.

Bütün bunlardan çıkan sonuç nedir?Türkiye emperyalizme yarı bağımlı,onun yarı sömürgesi olan bir ülkedir.Ülkemizde toprak ağalığı düzeni tasviye edilmemiştir.Yani ülkemiz yarı-feodal bir ülkedir.Komprador burjuvazi ve toprak ağaları hakim sınıf durumundadırlar.Bu sınıfların hakimiyet biçimi açıkkanlı diktatörlüktür.Yani faşizmdir.Emperyalizmin sökülüp atılması,komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının hakimiyetine son verilmesi halkımızın kurtuluşu yolunda,toplumsal gelişmenin sağlanması yolunda atılacak ilk adımlardır.Bu yüzden,içinde bulunduğumuz aşamada devrimimiz:emperyalizme,komprador kapitalizme,faşizme ve ağallığa karşı milli demokratik karakterde bir halk devrimidir.

Bu devrimden menfaati olan sınıflar:işçi sınıfı,yoksul ve orta köylüler (yarı proleterler),küçük burjuvazi ve orta burjuvazinin devrimci kanadıdır.Bu sınıflardan işçi sınıfı varoluş şartları dolayısıyla,toplunda yer alan en uzak görüşlü,en ileri devrimci dönüşümlerden yana olan,en kolay örgütlenip birlik sağlayabilen ve diğer sınıflara önderlik edebilecek sonuna kadar devrimci biricik sınıftır.Bu yüzden işçi sınıfı devrimin öncüsüdür ve bu öncülüğünü onun ideolojisine bağlı olan,onun politikasını tesbit edip uygulayan siyasi partisi vasıtasıyla yapar.Devrimde menfaati olan sınıflar içinde en büyük yeri,yarı-proletaryanın köyde yaşayan kesimi olan yoksul köylüler ve küçük burjuvazinin köyde yaşayan kesimi olan orta köylüler teşkil eder.Bu sınıflar özellikle toprak ağaları,tefeciler ve tefeci tüccarların ağır baskısı altında ezilmekte ve sömürülmektedirler.Bu yüzden,kendilerini bu sınıfın tahakkümünden kurtaracak,toprak ve özgürlük sağlayacak olan devrim saflarında kararlı bir biçimde yer alabilirler.Bu sınıfın nitelik ve sayı bakımından önemli oluşu işçi sınıfının köylülükle (yoksul ve orta köylüler)olan ittifakına hayati önem kazandırmaktadır.Bu gün ülkemizde köylülüğü kazandırmayan hiç bir hareket genel bir halk hareketi karakterine sahip olamaz ve köylülüğün içinde yer almadığı bir devrimci hareketin başarısı söz konusu olamaz.Bu aşamada demokratik halk devrimini,nüfusun yarısından çoğunu oluşturan köylülüğün toprak devrimini temelinde mücadeleye katılmasını esas alır,bu sebeplede köylü karakterdedir.İşçi sınıfının diğer müttefikleri,içinde şehir küçük-burjuvazisi yani esnaflar,sanatkarlar öğrencilerin önemli kısmı,memurlar,öğretmenler serbest meslek sahiplerinin alt kesimleri,aydınların alt kesimi vb. önem taşır.Bu ittifak işçi-köylü ittifakından sonra gelen en önemli ittifaktır.Orta burjuvazinin milli karakterde olan devrimci kesimiyle olan ittifak önem bakımından yukarıda saydığımız ittifaklardan sonra gelir ve özellikle emperyalizme karşı mücadele dönemlerinde güçlenir.

Bütün bunlardan çıkan sonuç:Devrimde işçi sınıfı önder,işçi-köylü ittifakı temelidir.Köylülüğün devrimin ana gücüdür.Şehir küçük burjuvazisi güvenilir bir müttefikdir.Orta burjuvazinin sol kanadı devrimin dostu olabilir.

Şimdi ortaya bir soru çıkıyor.Bu şurada gençliğin yeri neresidir? Daha önce belirttik ki gençlik ayrı bir sınıf değildir.Halk gençliğinin yeri mensubu bulunduğu sınıfa yanadır yani halk saflarıdır.Burada özellikle öğrenci gençlik üzerinde duralım.Ülkemizde yer alan gençlik olayları genel olarak öğrenci gençliğin damgasına taşır.Öğrenci gençlik mücadele etmektedir;çünkü yarınanından emin değildir,açlığa,sefalete,işsizliğe mahkum edilmiştir.Niteliğini kavradığı gerici düzene hizmete mecbur bırakılmaktadır,her türlü baskı,hakaret ve zulme maruz kalmakta kafası gericilere hizmet edecek elemanları yetiştirmeye yarayan eğitim düzeninin verdiği,boş düşünce ve bilgilerle doldurulmaktadır.Yaratıcılığı,yetenekleri köreltilmekte basit bir alet durumuna düşürülmektedir.Toplunun hareketli bir kesiminde yer alması,ona bazı temel gerçekleri kavratmakta,içinde bulunduğu şartlara,giderek düzene karşı mücadele etmesine yol açmaktadır.Tüm halk gençliğini azdırıp,sefalet ve yarına güvensizliğe mahkum edenler,halkın diğer kesimlerinin düşmanları olan emperyalistler,komprador patronlar ve toprak ağalarından başkası değildir.Bu yüzden,gençliğin düşmanları halkın diğer kesimlerinin düşmanlarıyla aynıdır,gençliğin menfaati işçi sınıfı öncülüğünde birleşen halk saflarında yer almaktadır,onun menfaatları halkımızın yanında,emperyalizme,komprador kapitalizme,faşizme ve feodalizme karşı mücadelededir.

Gençlik meselesini iki ayrı bakımdan değerlendirmeliyiz. Birincisi, gençliğin günlük ve kısa vadeli meseleleriyle ilgili bulunan ekonomik-akademik mücadeleleri; ikincisi, onu kurtuluşu getirecek olan devrimci mücadeleye. Açıktır ki bu mücadeleler içinde de ikincisi birinciye oranla çok daha önemlidir. Ancak bu, günlük mücadelenin küçümsenmesi anlamına gelmez. Tam tersine, gençliğin kurtuluşu mücadelesinde onun meselelerinden yola çıkmak bu meselelerin çözümünü devrimci mücadele ile olan ilişkisini göstermek zorunlu dur. Gençliğin kurtuluşunun ön şartı halkın siyasi iktidarı ele geçmesidir. Bu yüzden, bütün diğer meseleler halk iktidarı meselesine bağlı bir biçimde ele alınmalı ve onun menfaatlerine tabii kılınmalıdır.

Gençlik mücadelesinin değişik biçimlerini başarıyla geliştirebilmek, gençlik örgütlenmesinin başarıyla gerçekleştirilebilmeye bağlıdır. Bu da gençliğin çeşitli nitelikteki örgütlenme meselesini karşımıza çıkarır. Bir yandan gençliğin günlük mücadelesini yürütecek yığın karakterli örgütlere, diğer yandan gençliğin emperyalizme, komprador kapitalizme, faşizme ve feodalizme karşı mücadelesine önderlik edecek öncü siyasi örgütleri ihtiyacı vardır. Bir de anti-faşist ve anti-emperyalist, gençlik birlikleri ya da gençlik ittifakları bulunabilir. Biz burada bu örgütlenmeler üzerinde ayrı ayrı durmayacağız. Yalnız şu kadarını belirtelim, gençliğin örgütlenmesi hayati önemde sahip bir meseledir ve bizzat gençlik mücadelesinin kadriyle yakından ilgilidir. Örgütsüz bir mücadele başarısızlığa, yıkılmaya mahkumdur. Gericiliğe karşı mücadelede sağlam, canlı, kitlelerin desteğini kazanmış, doğru bir ideolojik ve politik çizgiye sahip ve devrimci ilkelere göre oluşturulmuş bir örgütlenme başarısının ön şartıdır. Hakim sınıfların avaran saldırılarına bize bu gerçeği her geçen gün daha esaslı bir biçimde kavratmaktadır. İşte Devrimci Gençlik Derneği bu ihtiyaçtan doğmuştur. Nasıl bir yol izlememiz gerektiğini dikkate alırken geçmiş mücadelenin tecrübelerinden yararlanmanın büyük önemi vardır.

D- ÜLKEMİZDEKİ GENÇLİK MÜCADELESİNİN KAZANDIRDIĞI TECRÜBELER

Ülkemizde gençlik meselesi bir hayli eskilere dayandır. Osmanlı İmparatorluğu'nun son dönemlerinden bu yana gençlik sürekli bir mücadele vermiştir. Ancak, ta 1965'lere kadar genellikle gençlik yağınları komprador burjuvaların ve toprak ağalarının bir kanadına karşı diğer kanadına desteklemek durumundadır. Gericiler gençliğin birleştirilmesini her türlü yolla önlemişler, onun mücadelesini kendi gericici emellerine tabi kılmışlardır. Bu yıllarda güçlü ve başarısız halk hareketinin bulunması bu gelişmenin ana nedenidir. Biz özellikle 1965-75 yılları arasındaki on yıllık mücadele tecrübesinin ana noktaları üzerinde duracağız. Bu on yıllık tecrübe paha biçilmez bir hazine değerindedir ve genel halkımızın ve özellikle de gençliğin mücadelesinde nicelik ve nitelik yönünden büyük bir gelişmeyi ifade etmektedir.

1965'lerde ilk kez anti-emperyalist ve anti-faşist gençlik hareketleri güç kazanmış. Bu yıllarda Fikir K Lüpleri, bu mücadelenin ortaya çıkardığı ilk örgütler oldular. Fikir K Lüpleri kuruluş dönemlerinde öğrenci gençliğin küçük bir bölümünü içine alıyordu ve öğrenci yağınları arasında fazla etkili değildi. Esas olarak TİP'in siyasi çizgisini benimsenmişti ve bir yığın eksik ve zayıf bünyesinde taşıyordu. 1967'leri gelindiğinde gençlik olayları yoğunlaşmaya başlamış ve git gide anti-emperyalist ve anti-faşist bir görünüm kazanmıştı. Bu yıllarda yaygınlaşmaya başlayan devrimci eserler geniş ileri gidiyor, tartışmalara yol açıyordu. Artık gençlik yağınları içinde anti-emperyalist ve anti-faşist bilinç yer etmeye başlamıştı. Bu dönemde öğrenci gençliğin yığın örgütleri olan öğrenci dernekleri seçinlerini devrimci öğrenciler kazanmaya başlamışlardı. 1968 gençlik olayları bakımından yoğun bir yıl oldu. Çin'de 1966'da başlayan Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin dünyayı sarsan etkileri kısa zamanda Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde duyulmaya başladı. Özellikle Fransa, Almanya ve İngiltere'de de geniş gençlik yağınları gericici düzene karşı mücadeleye atıldılar. Fransa'da olaylar bir halk ihtilali yönünde gelişti. Bu olaylardan kısa bir süre sonra Türkiye'de de geniş gençlik yağınları 1968 Haziran hareketi olarak bilinen Üniversiteleri işgal eylemine baş vurdu. Gençlik olaylarının sebebi içtendir, yani bu olaylar ya yada bu dış etkidir değil gençlik yağınlarının var oluş şartlarından doğmaktadır. Ancak bu sebep dolayısıyla bir mücadelenin ortaya çıkması dış şartların elverişliliğine bağlıdır. Bu yüzden Büyük Proleter Kültür Devriminin dünyayı sarsan etkisi, gençlik yağınlarının mücadelesi için gerekli dış şartı oluşturmuyordu. 1968 Haziran hareketine gericiler sahip çıkarak bu hareketi tez saptırmaya çalıştılar. Bu yüzden, başlangıçta bu olaylara önemli bir olumsuz tepki gösterilmedi. Bunda o zamana kadar gerçek olaylara genellikle hakim sınıfların hakim olabilmesinde önemli bir payı vardı. Bazı gericici öğrenci ve öğretim üyeleride başlangıçta bu hareketi aşırca cephe almadılar; hatta kısken destekler gördüler. Bu dönemde öğrenci gençliğin talepleri basitçe üç sloganla özetlenebilir: "Eğitimde reform", "Demokratik Üniversite" ve "Halkın Özgür Üniversite". Mücadelenin gelişimi içinde, vaat edilen reformların hiçbirini gerçekleştirmedi; gerçekleştirilmedi. Halkın Özgür Üniversite sloganının ise halkın devrimci düzeninin kurulması meselesi olduğu daha sonraları kavranılmaktaydı. Bu gelişim sürecinde, önceleri dostan bakıldığında birlik halinde görünen öğrenci yağınları arasında hızlı bir kırılganlık başladı. Bir yandan mücadelenin düzenle ilişkisini, ülkemizin emperyalizme olan bağımlılığına ve yarı-sömürgeci durumuna kavranan devrimci gençlik, diğer yandan ise emperyalistlerin, gericilerin uşaklığına yarıyordu. Bu özellik.

Bu değişiklik gitgide sloganlarda da belirtilmeye başlandı. Devrimci gençliğin temel sloganı artık "Bağımsız Türkiye" idi.

Mücadelenin gelişmesi, mücadele ve örgüt biçimlerinin adım adım gelişmesine yol açtı. Başlangıçta sözlü tartışmalar ve mevzii kavgalar şeklinde başlayan, polis ve gerici öğrencilerle devrimci öğrenciler arasındaki çatışma, daha sonra önce gruplara, si çatışmalara, sonra taşlı ve sopalı dövüşlere, daha sonra ise silahlı çatışmalara vardı. Örgüt biçimleri de bu mücadele biçimlerine uyarak kesintisiz karmasığa bir gelişme seviyesi izledi. Devrim, birleşmiş ve güçlü bir karşı-devrim yaratarak ilerliyordu. Bu dönemin özelliği, mücadele ve örgüt biçimlerindeki gelişmenin devrim ve karşı-devrim savaşlarında birbirine paralel olarak ortaya çıkmasıydı. Bu mücadelede gençlik şiddetini verdi, önderler yetiştirdi, kana-cana pahasına terörüler kazandı. Herat ona mücadele öğretti.

1968 Haziran direnişi öncesi ve sonrasında yoğun bir anti-emperyalist mücadele verildi. Bu mücadelede, ve 1968 Haziran Direnişinin ön saflarında yeni bir gençlik örgütü yer alıyordu. Bu örgüt Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) idi. FKF'de bu mücadele içinde yer almakla birlikte, yönetimine hakim olan revizyonistler ve pasifistler dolayısıyla, kararlı bir biçimde mücadeleyi ileri götürmüyor, bazı eylemlere karşı çıkıyor, genel olmağa çalışıyordu. 1969 yılına gelindiğinde gençliğin akademik, anti-emperyalist ve anti-faşist mücadelesi süreklilik göstermiş ve kitlevi karakter kazanmıştı.

Bu yılda yapılan FKF kongresini DÖB kazandı. Pasifist ve revizyonistlerin en pespaye kanadı önemli ölçüde tecrit edildi. Bu yılın sonlarına doğru ise FKF, Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu (Dev-Genç) adını aldı. Dev-Genç bu tarihten sonra kapatılış tarihi olan 1971 Nisan sonuna kadar gençlik mücadelesinin tartışmasız önderi oldu. Gençlik yığınlarının desteğini aldı mücadelesini yönetti, gerici baskı ve saldırılara yiğitçe karşı koydu.

Dev-genç kitlelerin gerçek desteğine sahipti. Bu dönemde yapılan, öğrenci dernekleri ve öğrenci temsilcileri seçiminde, karşısında geriatçı ve ırkçı faşistlerden, sosyal demokratlardan uzanan bir muhalefet cepesi bulunmasına rağmen, hemen hemen bütün seçimleri Dev-Genç'in adayları ezici çoğunlukla kazandılar. Aktif mücadelenin provakasyon oldığını söyleyen, bunun, gençlik yığınlarından kopmaya yol açacağını iddia eden pasifist ve revizyonistlere, gençlik, Dev-Genç'e sağladığı destekle ağır bir tokat indiriyor, ders veriyordu. Revizyonistlerin gençlik örgütü olan sosyalist Gençlik Örgütü (SGÖ)'nün ismini bilen dahi yoktu. Mücadelenin kükröyün seli, önündeki molozları kayaya savurmuştu.

Dev-Genç hiç şüphesiz bir siyasi parti değildi. O öğrenci gençliğin anti-emperyalist ve anti-faşist karakterde bir örgütüydü, öncüsüydü. Dev-Genç'i bir siyasi parti gibi değerlendirmek ve partinin yapması gereken şeyleri yapmadığı için suçlamak bir art niyet taşııyorsa-haksızlık, insafsızlıktır. Dev-Genç bir gençlik örgütü olarak görevini yerine getirmiştir, gençliğin ve halkımızın bilincinde derin bir iz bırakmıştır. Sempati ve desteğini kazanmıştır. Bunun yanında Dev-Genç'in eksik, hata ve zaafı yok muydu? Şüphesiz vardı. Ancak bu her şeyden önce ülkemizdeki devrimci mücadelenin o günkü gelişme seviyesiyle ilgiliydi. O sıralar ülkemizde halkın mücadelesinin öncülüğünü yapacak olan işçi sınıfı partisi yoktu. Gençlik mücadelesinin, halkın diğer kesimleri ile olan ilişkisiyle bağı var ama da yakın ve güçlü bağları yoktu. Öğrenci gençliğin sınıf yapısından doğan istikrarlılık, maceracılık, mekanizm, pragmatizm gibi eğilimler etkisini kuvvetle duyuruyordu. Nihayet, mücadele uzun süre önderlik eden bazı kişiler, gençlik mücadelesini bir askeri darbeci peşkeş çekiyorlardı. Bu kişiler tecrit edildikleri 12 martın bir kaç ay öncesindeki son döneme kadar etkinliklerini sürdürdüler.

Dev-Genç mücad. eleşi, işçi sınıfı idolojisinden etkilenmiş küçük burjuva önderlerince yönetilen kararlı bir anti-faşist, anti-emperyalist gençlik mücadelesini ifade eder. Onun mücadelesi bu sınırlar içinde başarılı olmuş, halkımızın devrimci mücadelesine önemli katkıda bulunmuştur.

Dev-Genç, mücadelesi süresince, saflarında şehitler vermiş, militanlar yetiştirmiştir. Üyeleri hapishanelere dolururulmuş, işkenceye uğratılmıştır. Dev-Genç olinden gelince halkın mücadelesiyle bağlar kurmaya çalışmıştır. Daha çok kendiliğinden gelen nitelikte olan halk hareketleriyle bağlar kurmuş, destek olmuştur. Dev-Genç bütün üreticilerinden, gelecek endişesi yakılan yoksullara 15-16 Haziranda direnen işçi sınıfımızdan, toprak işgal eden köylülere kadar, gelişen halk hareketinin değişik alanlarıyla ilişki kurmuş mücadelesine katılmıştır. Daha sonra gelişen devrimci hareketin yiğit önderleride Dev-Genç'icinden çıkmışlar, Dev-Genç içinde pısmıqlardır.

Gençlik mücadelesi iste bu noktadan geçerek 12 Mart'a vardı.

12 Mart, açık faşizmin hakimiyet yıllarının başlangıç tarihiydi. Bu yıllar, zincirlerinden boşanmış bir faşist terörün egemen olduğu yıllardır. Bu dönem darağaçları, işkence tezgahları katliamlar ve zindanlar simgeleri. Bu dönemde emperyalizm, faşizm ve milli baskıya karşı gelişen silahlı ya da barışçı tüm hareketler zalimce bastırıldı, zindanlar binlerce devrimci işçi, köylü ve aydınla dolduruldu. Genel olarak devrimci hareket özel olarak da gençlik mücadelesi bu dönemde geriledi. Faşistler, üniversitelere kurakollar kurdular, üniversite özerkliğinin var olan kısıntısının da yok ettiler. Çıkardıkları gerici yasalar ve yasa değişiklikleriyle, öğretim üyesi adaylarının faşist düşünceler taşımasını şart koştular, bütün yasal gençlik örgütlerini kapattılar.

Bunu üniversitelerin tepesine çöreklenmiş gerici yöneticilerin yönetmelik değişiklikleri ve baskıları izledi. 'Devrimci mücadeleye katılma suçu'ndan sıkıyönetimde mahkûmde yargılananların bir kısmı hakkında, daha davaları sonuçlanmadan üniversiteden kovma kararları verildi.

Bu dönemde gençlik mücadelesi eskiye oranla zayıf da olsa sürdürüldü. Vahşi teröre rağmen bildiriler dağıtıldı, boykotlar ve diğer biçimlerdeki direniş ve protestolar vilhâldi. Halk varoldukça, halk ezildikçe, halkın mücadelesi sürdürülemezdi.

12 Mart faşizmi halk yağınlarından iyice tecrit oldu. Bu yüzden faşistler, geriye bir adım atmak zorunda kaldılar. Halkın gelişen mücadelesi, hiç bir gericinin çözme-yi muktedir olmadığı, olamayacağı, ağır ekonomik, toplumsal ve politik sorunların varlığı ve nihayet gericiilerin içindeki siyasi çatışmalar, 12 Mart faşizminin, yerine faşizmin daha ehven biçimlerine terk etmesine yol açtı.

12 Mart faşizmi sırasında gericiiler Ükü Ocaklara, MTTB, gibi gerici gençlik örgütlerine menfaatleri gereği dokunmamışlardı. Devrimci gençlik örgütleri ise dağıtılmış, yok edilmiş, kadroları ve önderleri ise ya tartaklanmış, ya da katledilmişti. 12 Mart dönemi süresince gerici gençlik örgütlerinin de pek sesi çıkmadı. Onların görevi devrimci mücadelenin bastırılmasıydı.

Bu görevleri faşist yöneticilerce yerine getirilince, onlara gelişmeleri kenardan izleyerek alkışlamak kalıyordu. Bu dönem boyunca faşist gençlik örgütleri durumlarına kordular, hatta dönemin imkanlarından yararlanarak nisbi bir gelişme sağladılar. Devrimciler arasında ise durum şuydu: Farklı özelliklere sahip bir mücadele dönemine girilmişti. Kanuni mücadele yerini kanun dışı mücadeleye bırakmış. Gençliğin, en bilinçli, en fedakar, cesur ve aktif önderleri tutuklanmış ya da katledilmişti. Genel bir dağınıklık ve örgütsüzlük hüküm sürmekteydi. Revizyonist ve pasifistler ise, faşizmin saldırısına maruz kalmakla birlikte daha az darbe yemişlerdi. Faşistler, tehlikenin kaynağını iyi biliyorlardı. 12 Mart dönemi sonrasına gelindiğinde durum buydu.

12 Mart dönemi sonrasında, halk hareketi yeniden yükselmeye başladı. Gençlik mücadelesi de benzer bir gelişme gösterdi. Bu dönemde yeni gençlik örgütleri kuruldu ve devrim ve karşı-devrim arasındaki çatışma farklı şartlarda devametti. Bu döneme girilirken var olan şartlar mücadelenin gelişmesini tayin ediyordu. Gençlik mücadelesine revizyonist ve pasifist unsurlar hakim olmaya çalışıyorlardı, gençlik tecrübeli önderlerini kaybetmişti, yeni ve tecrübesiz kadrolar mücadele ediyorlardı, genel bir dağınıklık ve karışıklık vardı 1965'ten sonra gerici ve devrimci gençlik hareketi mücadele ve örgüt biçimleri bakımından az çok paralel bir gelişme göstermişken şimdi durum farklıydı. Gericiler durumlarını korumuşlardı. Mücadele tecrübeleri vardı ve örgütlüydüler. Geniş gençlik yağınları açıkca devrim saflarında yer almasına rağmen, gericiiler avantajlarını iyi kullanıyorlardı. Devlet kuvvetleri, faşist siyasi örgütler ve gerici okul, yurt yöneticilerince desteklenen faşistler azgınca saldırıyorlardı. Dağınıklık ve örgütsüzlüğü henüz altedememiş bulunan devrimciler ise mücadeleyi örgütlemeye, derlenip toparlanmaya, bir yandan da faşist saldırılara karşı koymaya çalışıyorlardı. İşte bu noktada revizyonistler ve pasifistler ile devrimciler arasında temel bir anlayış farkı ortaya çıktı. Faşizme karşı, agist saldırılara karşı mücadele nasıl yürütülmeliydi? İki yol vardı: Ya faşist saldırganlara teslim olunacak, lafta bir mücadele yürütülecek, meydan faşistlere bırakılacaktı; ya da ,akatif bir mücadele, dişe diş bir kavga verilecekti. İşte sorun bu noktada düğümlenmişti.

E- NEDEN AYRI GENÇLİK ÖRGÜTÜ ?

12 Mart dönemi sonrasında çeşitli gençlik örgütleri kuruldu. Bunların belli başlıları; İYÖKD, DGB, GSDB'dir. Bu örgütlerden DGB ve GSDB gençlik yağınlarının desteğini kazanamamış dar klik örgütleri niteliğindedirler. Revizyonizm, pasifizm ve lafazanlık mücadelelerine dangasını vurmuştur.

Biz burada, daha önce kurulan ve nisbeten daha fazla faaliyet gösteren, adını dayran İYÖKD üzerinde duracağız. İYÖKD revizyonist bir grup tarafından kuruldu. İlk kongresine keder bağlanan faaliyeti, bülten çıkarmak, bildiri yayınlamak, bazı açık oturumlara katılmak idi. Bir kaç afiş yapıştırma eylemi de bu dönemde gerçekleştirildi. Aynı süre içinde faşist saldırılar yoğunlaşmış değildi. Buna rağmen yönetim 'aktif mücadele faşistlerin ekneğine yağ sürer, aman profakasyona gelmiyelin' anlayışına sahipti ve pratikte buna uygun davranıyordu. İYÖKD'nin 1. Kongresi gerçekleştiğinde, yönetime muhalefet eden gruplar doğdu. Bu gruplardan, daha sonra yönetime hakim olana, diğer grupları birliğe çağırıyor, İYÖKD yönetiminin revizyonist ve pasifist çizgisine karşılık kendisinin aktif mücadeleden yana olduğunu ilan ediyordu. Ayrıca İYÖKD yönetiminin bir kliği temsil ettiğini, İYÖKD niteliğinde bir gençlik örgütünde kliçiliğe yer olmadığını bildiriyordu. Bu kongreyle yönetime bu grup hakim oldu.

Yeni dönem mücadelenin sertleştiği bir dönem oldu. Bu dönemde faşist saldırılar yoğunlaştı. Yöneticiler, teslimiyet ya da aktif mücadele yollarından birini tercih etmek zorundaydılar. İYÖKD teslimiyet yolunu seçti. Saldırıya uğrayan yeri, "provakasyona gelmemek" gerekçesiyle faşistlere terk ediyor, afiş, bildiri, gazete çıkarma gibi işlerle meşgul oluyordu. Bütün bunları yaparken, yönetici klik, kendi dar grup menfaatlerinden hareket ediyor, farklı görüşte olanlara tecrit etmeye çalışıyordu. Tecrit etme işi, görev vermemek, destek sağlamamak, sorumluluk vermemek, söz hakkı tanınarak şeklinde yürütülüyordu. Yönetici klik, her türlü eleştiriyi kulak ardı ediyor, 'her şey bizden sorulur, gelen gelir, gelmeyen gelmez' anlayışını uyguluyordu.

Faşistlere karşı direnme, ya da bir protesto eylemi söz konusu olduğunda İYÖKD'ü yönetimi ya polislerin, ya da faşistlerin varlığını bahane ederek direnişi kırı-
yor, teslimiyet yolunu tutuyordu. Onlara göre böyle bir eylemin ilk şartı polis ve fa-
şistlerin rıza göstermesiydi. Bir yandan bunu yaparken, diğer yandan çeşitli siyasi par-
ti vedernoklerle rekabete giriyor, "Viranşehir katliamına protesto yürüyüşü" gibi re-
vizyonistler tarafından düzenlenmesine rağmen özü itibarıyla doğru bir harekete kan-
dilerine "haber verilmediği" gerekçesiyle katılmama kararı alıyordu.

Yönetici klik, bir yandan da kendiliğinden gelişen gençlik hareketine tantanalı
bir şekilde sahip çıkıyordu. Kerim Yaman'ın cenaze töreni bunun örneklerinden biridir.
İYÖKD yöneticileri bu olaydan görevlerin dağıtımında tam bir tarafsızlık göstermişler
farklı slogan yazanlara baskı uygulamışlardır. Bu olaydan sonraki "faşizme üç günlük
ihtar" boykotunun da faşistler tarafından karılmasına her zaman olduğu gibi ses çaka-
rılmaması, aktif mücadele yerine, aktif kaçma metodu uygulanarak üniversite terk edilmiş-
tir.

İşte, İYÖKD'ün bu pasifist tutumuna karşı mücadeleyi gerekli kılan şartlar buy-
du. Yönetici kliğe karşı mücadele edenler için tutulacak tek yol vardı: Yönetici kliğin
pasifist ve revizyonist politikasını teşhir ve bu kliği tecrit etmek. Bu klik tecrit
edilmedikçe, İYÖKD'in doğru bir çizgiye oturması imkansızdır. Yönetici klik, muhalefet
edenlere sürekli saldırıyor, örgüt içi demokrasiyi yok ediyordu. Her şey üyelerin dışın-
da onlardan habersiz tesbit ediliyor, onlara danışma ihtiyacı bile duyulmuyordu. Reviz-
yonist ve pasifist politikaya karşı çıkanlara yapılacak saldırının kılıfı hazırda:
"Bunlar anarşisttir", "bunlar maceracıdır". Gericilerden devrimcilere saldırı edebi-
yatındaki ağız İYÖKD yöneticilerince kullanılıyordu.

Tutulacak tek yol İYÖKD yönetici kliğini tecrit etmektir. Ama bu nasıl yapıla-
caktı? Demokratik bir Gençlik Örgütü içinde bunu gerçekleştirmek, Kongreyi kazanmakla
mümkündü. Öyleyse, kongreye hazırlanmak ve yönetici kliğin ideoloji ve politikasını
teşhir etmek gerekiyordu. Tam bu noktada yönetici klik, bütün gericilerin baş vurduğu
burjuva oyunlarına, saray entrikalarına baş vurdu. Faşistlerin en fazla saldırdığı ve
İYÖKD'nin pasifist ve teslimiyetçi politikasını görme imkanını bulan İ.Ü., İ.T.Ü. da-
sındaki okullardan büyük sayıda üye kaydeden yönetici klik, böylece kendi desteğini
"kelle" sayısına arttırarak sağlamaya çalışıyordu. Bundan başka üç gün içinde ve 20TL
karşılığında kayıt tazelenmesi mecburiyeti kondu. Kendi yakınları dışında, geniş üye
kitlesinin önemli bölümünün bundan haberi dahi olmadı. Ayrıca delege seçimleri sıra-
sında, toplantılar düzenlenmesi, yani delegelerin mevcut durumdan haberdar olmaları
engellendi. Amaç, ahbap çavuşluk ilişkilerine dayanılarak delegelerin yönetim tarafta-
rı kişilerden oluşmasını sağlamak muhalefetin etkisini bozmaktır. VE nihayet, üye kayıt
süresi ve delege adaylığı süresi sona erdiği halde, tam delege seçimi sırasında yeni
üyeler kaydedilip oy kullanıldı. Tabii bu "hak" sadece yönetici klik taraftarlarına
tahsis edildi.

İşte, bu şartlarda devrimciler için tutulacak tek yol kalmıştı. İYÖKD yöneti-
cilerini teşhir etmek, onları gericiliğe hizmet yolunda, öğrenci gençliği pasifize ede-
rek mücadeleyi provakasyona getirme yolunda yalnız bırakmak. Biz bu yolu tuttuk, elle-
rimizi baraktırdık ve halkımızın mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olan gençlik mü-
cadelesini doğru bir çizgide geliştirme işine sarıldık. Bu amaçla DGD'yi kurduk, müca-
deleye DGD saflarında devam edeceğimizi ilan ediyor ve sizleri birliğe çağırıyoruz.
Bu birlik nasıl bir birlik olacaktır? Şimdi bunu cevaplandırmaya çalışalım.

F- DGD NASIL BİR GENÇLİK ÖRGÜTÜ OLACAKTIR

Tecrübe göstermiştir ki, revizyonizm ve pasifizm, devrimci düşünceye taban ta-
bana zıt, mücadelenin tutarlı şekilde geliştirilmesinin engelidir. Bu durumda revizyo-
nistlerle devrimcilerin aynı örgütün yönetiminde birlikte yer almaları imkansızdır.
Dünya görüşümüz ve davranış tarzımız öz de farklılıklar taşımaktadır. İki ayrı görüş
-iki ayrı sınıf. Mesele son çözümlemede bu noktaya gelip dayanmaktadır. Onlar küçük ve
orta burjuvazinin ideolojisini-istemeselerde kendilerine temel alıyorlar.
Biz ise işçi sınıfının devrimci ideolojisini temel alıyoruz. Meseleleri bu açıdan ele
alıyor, değerlendiriyor, çözümler uyguluyoruz. Bu yüzden DGD yönetiminde ve kadroları
içinde revizyonist ve pasifistlere yer yoktur. Tecrübelerimizin açıkça gösterdiği
gibi, ya devrimciler hakim olacaklardır, ya da revizyonistler. Üçüncü bir yol gençliğe
önderlik edecek bir örgüt için yoktur. Revizyonist ve pasifistler, bize İYÖKD içinde
mücadele edip başarı sağlama yolunu kapadılar. Biz de onların karşısına, esas olarak
da gericiliğin karşısına kendi örgütümüzle, DGD ile çıkacağız.

Her şeyden önce, kendimize işçi sınıfı ideolojisini kılavuz alacağız. Çünkü,
toplumda yer alan sınıfların en ileri değişimlerden yana olanı, en devrimci olanı iş-
çi sınıfıdır. Ancak bu sınıfın ideolojisinin kılavuzluğunda ilerleyen bir mücadele,
başarı şansına sahiptir.

İkincisi, mücadelemizi halkımızın mücadelesinin dışında, ondan ayrı görmeyece-
ğiz. Onun ayrılmaz bir parçası olduğumuzu, her adımda dikkate alacağız. Halkın diğer ke-
simleri ile bütün alanlarda sıkı bir birlik kurmaya, özellikle mücadele içinde militan
bir siyasi birlik kurmaya çalışacağız.

Üçüncüsü, örgütsel bağımsızlığı günün titizlikle koruyacağız. İşçi sınıfı ideolojisine ve devrimci politikanın belli başlı ilkelerine bağlı kalarak, gireceğimiz, geçici ve sürekli anlaşmalarda siyasi ve örgütsel bağımsızlığımıza koruyacağız.

Dördüncüsü, emperyalizme, faşizme, her türlü millî baskıya, feodalizme, revizyonizme ve pasifizme karşı olan bütün gençleri saflarınızda birliğe çağırıyoruz. Bu arkadaşlara, aramızdaki ortak noktaların, farklardan çok daha fazla olduğunu, önemli olanın ilkeler temelinde bir birlik kurmak olduğunu hatırlatıyoruz. Bu arkadaşların DGD dışında kalmayı uygun görmeleri halinde, yukarıda saydığımız güçlere karşı eşitlik ve bağımsızlık temelinde militan bir birlik kurmaya hazır olduğumuzu bildiriyoruz.

Beşincisi, emperyalizme ve faşizme karşı olan diğer güçlerle -bu arada revizyonist ve pasifistlerle- emperyalizme ve faşizme karşı genel planda ve belirli ilkeler etrafında birlik kurmaya hazırız. Şu şartlarda, geçici olabilecek olan mücadelenin bazı alanlarında ortaya çıkabilecek görünen bu birliğin ilk şartı karşılıklı eşitlik ve bağımsızlığa saygıdır.

Altıncısı, pratiğimize geçmiş mücadelenin tecrübeleri ışık tutacaktır. Özellikle Dev-Genç'in mücadele pratiği geçmişten devraldığımız değerli bir mirastır.

Yedincisi, mücadelemizde kitle çizgisine sıkı sıkıya bağlı kalacağız. Kitlelerin sempati ve aktif desteğini kazanmadan, onlara mücadele içinde birleştirmeden başarıdan söz edilemez. "Kitlelerden, kitlelere" ilkesi, pratiğimize ışık tutacaktır.

Sekizincisi, günlük meseleler ile genel meseleler arasındaki ilişkiyi doğru bir biçimde ele alacağız. Günlük meseleleri ihmal etmemekle birlikte, bunların çözümüyle devrimci mücadele arasındaki bağları ayrı durumda ortaya koyacak, bunları devrimci mücadelenin gelişmesi açısından ele alıp çözümleyeceğiz.

Dokuzuncusu, emperyalizme, faşizme ve ulusal baskıya karşı aktif mücadele yolunu tutacağız. Gericiilere karşı dışı dış bir mücadele yürüteceğiz. Geçmiş tecrübelerimiz bize bu konuda esaslı bir ders vermiştir.

Onuncusu, DGD kendi içinde demokratik merkeziyetçiliği uygulayacaktır. Merkeziyetçilikle sınırlanmış bir demokrasi; işte örgütsel hayatın temel kuralı budur. DGD içindeki çalışmalar eleştiri-eleştiri metodu ile yürütülecektir. Çalışmaların çözülmesinde eğitim, ikna, tartışma, eleştiri metodları dışında, hiç bir metoda baş vurulmayacak, baskı metodlarına baş vuranlar cezalandırılacaktır. Üyeler arasındaki ilişkilerde devrimci dostluk ve karşılıklı güven esas alınacaktır. Ahbap çavuşluk, eşitsizlik grupculuk ve bireyciliğe yer yoktur. Bütün üyeler, ortak bir disipline tabi olacaklardır. Kongreler ve çeşitli seviyedeki toplantılar tamamen demokratik olacak, aleniyet, seçim ve azınlığın çoğunluğa tabi olduğu ilkeleri geçerli olacaktır. Her üye önce DGD'nin politikasını uygulamak zorundadır sonra da DGD'yi eleştirmek hakkına sahiptir. Farklı halk örgütleriyle ilişkilerimizde de baskı ve zor metodlarına asla baş vurmayacağız.

Son olarak DGD tüm gençliğin örgütüdür. DGD özellikle işçi ve emekçi gençliği saflarına kazanmaya özel bir gayret sarfedecektir. Kendi saflarında halk gençliğini kaynaştırmaya çalışacaktır.

İşte DGD böyle bir örgüt olacaktır. Devrimci gençleri saflarınızda birliğe çağırıyor, emperyalizm, faşizm ve ulusal baskıya karşı mücadelede, zaferin, içinde yer aldığımız halkımıza ait olacağına dair sarsılmaz inancımıza bir defa daha tekrarlıyoruz.

Kahrolsun Emperyalizm, Faşizm ve Feodalizm !

Yaşasın Halklarımızın Demokratik Halk İktidarı Mücadelesi !

Yaşasın Yiğit Gençliğimizin Mücadelesi !

Yaşasın Dünya Halklarının Yüce Birliği ve Kardeşliği !

DEVİRİMCİ GENÇLİK DERNEĞİ

DGD